30 ARALIK 1972
SAYI: 13

Milliyet

ÇOCUK

7'den 70'e bütün çocukların dergisi

TALİHSİZ ÇOCUK ALİ OKULDAN ÇIKTIKTAN SONRA İŞLERİ TAMİR EDİYORDU

2. ve 3.

TALİHSİZ ÇOCUK

TEKNELERİ TEMİZLİYOR...

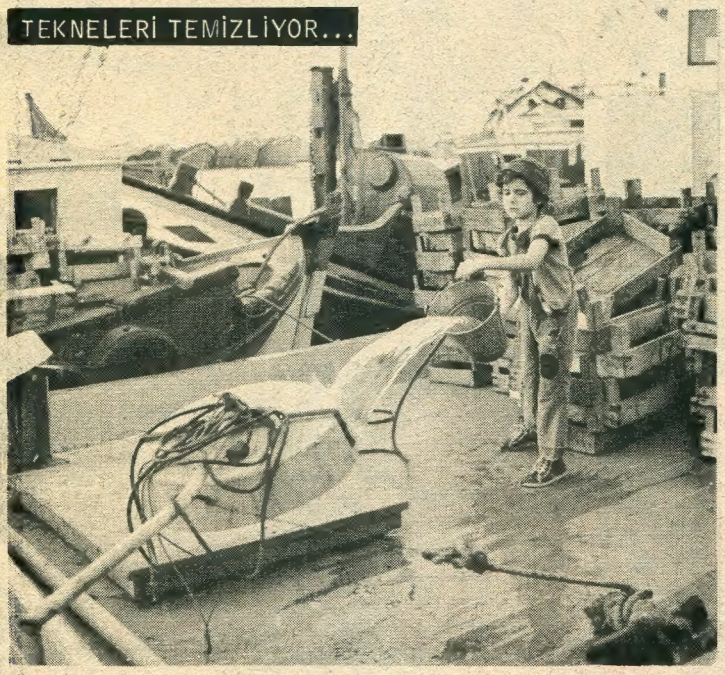

BOYA YAPIYORDU... AMMA AHLAKSIZ DAVUT...

ZAVALLI YAVRUNUN KAZANDIĞI PARALARI ELİNDEN ALIP

İÇKİYE VERİYOR, KUMAR OYNUYORDU...

ESER Kemalettin Tuğcu

HAZIRLAYAN
Osman F. Seden

KAMERA
Güngör Tetiker

OYNAYANLAR

Kahraman Kral — *Feridun Çölgeçen*
Gül Taner — *Arif Anıl*
Taygar Belevi — *Ali Demir*
Zeki Tüney — *ve*
Nubar Terziyan — *Nalan Çöl*

ÖZET

DAVUT, adlı bir serseri beraber olduğu Vasfiye adlı bir kadınla zengin bir evden Ali'yi kaçırmıştı. Vasfiye Ali'yi sonradan İzmit'e götürdü ve orada büyüttü. Ama Vasfiye öldü. Ali de babasını aramak için İstanbul'a geldi.

SALİM REİS BİR KISMINA ŞAHİT OLDUĞU DAVUT 'LA ALİ'NİN HAYAT HİKAYESİNİ ARTIK TAMAMEN ÖĞRENMİŞTİ... DAVUT SON NEFESİNİ VERMEK ÜZEREYDİ..

DAVUT ALİ'NİN BABASININ ADINI AÇIKLAYAMADAN GÖZLERİNİ HAYATA YUMDU. ZAVALLI ALİ'CİK GÖZYAŞLARI İÇİNDE ALLAHA DUA EDİYORDU...

NE YAZIKKİ SALİM REİS BÜTÜN GAZETELERE İLAN VERDİĞİ HALDE ALİ'Yİ ARAYIP SORAN OLMADI..

ZAVALLI ÇOCUK BABASI GELECEK DİYE BEKLİYORDU..

BU SIRADA ERCÜMENT BEY DE GAZETEDEKİ İLANI OKUMUŞ OLMASINA RAĞMEN İÇİNDE BİR ŞÜPHE VARDI. GENE DE AVUKATINA GEREKLİ TALİMATI VERDİ...

(DEVAMI HAFTAYA)

SUNA'nın SERÇELERİ *Gülten Dayıoglu'nun masal dizisi*

Kırmızı serçenin öyküsü

Öğretmenin Yılanları...

Kırmızı serçe geldiği zaman Suna, teyzesine mektup yazıyordu. Serçeyi görünce mektubu bıraktı. Kuşu hemen avucuna alıp öptü:

-Hoş geldin Kırmızı serçem, nasılsın? Arkadaşların nasıl iyiler mi?

Kırmızı serçe onu soluk soluğa cevapladı:

-Herkes iyi. Gri serçe selâm söyledi. Haftaya öykü sırası onda...

"Suna'ya ne anlatacaksın" diye sordum "söylemem" dedi. Anlaşılan, meraklı bir öykü anlatacak sana.....

Mor serçe de bu günlerde yaşlı bir leylekle dostluk kurdu. Ondan hiç ayrılmıyor. Sarı serçenin söylediğine göre leylek, Mor serçeye ilginç bir öykü anlatıyormuş...

Suna sevindi:

-Oh ne iyi. Mor serçe de gelip o öyküyü bana anlatır değil mi?

-Elbette. Şimdi sana anlatacağım öyküyü bir kaç yıl önce arkadaş olduğum bir kırlangıç anlatmıştı bana...

Suna meraklanmıştı:

-Eee, haydi anlat!

Kırmızı serçe Suna'nın sabırsızlandığını görünce, hemen öyküsünü anlatmaya başladı:

Afrika'nın ilkel topluluklarından birinde, birbirlerini çok seven iki erkek kardeş yaşıyordu. Saku onikisinde, Tutumba ise dokuz yaşındaydı. İki kardeş, birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Ormandan ceviz toplar, kuş avlar, kuru kütükleri ve ağaç dallarını, yakacak olarak kullanılmak üzere, eve taşır, testilerle kaynaklardan su getirirlerdi.... Boş zamanlarında bambu ağacından düdük yapar, hayvan kemikleriyle çeşitli oyunlar oynarlardı... Yapacak başka hiç bir işleri yoktu.

Bir gün, köye bir kaç yabancı geldi. Çocuklara, cicili bicili armağanlar dağıttılar. Şekerler, renkli boncuklar ve çeşitli oyuncaklar... Çocuklar bunlardan çok hoşlandılar. Aralarında genç bir öğretmen hanım da vardı. Uğraşıp, köyde bir okul açtı. Zenci çocukları çevresine topladı. Onlara önce kendi dilini öğretti.

İki yıl sonra, yüz tane zenci çocuğu, beyazların dilini öğrenmiş, okulda çeşitli bilgiler edinmeye başlamışlardı.

Saku ile Tutumba da okula gidiyorlardı. Öğretmen, memleketine yazdığı mektuplarda Tutumba'nın olağanüstü zekâsını öğe öğe bitiremiyordu. Bir gün, ülkesindeki ilgililerden bir mektup aldı. Tutumba'yı yanlarına çağırıyor, onun yararlı bir insan olarak yetişmesi için, gereken her şeyi yapacaklarını yazıyorlardı.

Öğretmen, durumu Tutumba nın babasına bildirdi. Baba: "Olur, dedi. Oğlum gitsin. Okuyup büyük adam olsun". Fakat Tutumba, ana babasından ve kardeşi Saku'dan ayrılmak istemiyordu. Öğretmen ona gideceği yerlerin resimlerini gösterdi. Orada yiyeceği yemeklerden, tatlılardan yapıp tatdırdı. Kentler, köprüler, trenler, otomobiller, otobüsler, sinemalar, pastalar, meyva suları... Öğretmenin anlattığı daha pek çok şey... Tutumba'ya çok ilginç geldi... Böylece köyden ayrılmaya karar verdi...

Onu, büyük bir törenle uğurladılar... Saku, kardeşi gidince deliye döndü. Öğretmenden öç alma tutkusuna kapıldı. Günlerce düşünüp taşındı. Sonunda, ilginç bir öç alma yolu buldu. Bir kaç gün üst üste ormana gidip, yılan yuvalarını araştırdı. Zehirli yılanlardan birinin yuvasında, bir avuç dolusu yılan yumurtası buldu. Hemen onları aldı. İri bir yaprağa sarıp, oradan uzaklaştı. Köyde herkes erkenden yatardı. Anası babası uyuyunca Saku, yavaşça evden çıktı. Öğretmenin evine yollandı. Her yer kapkaranlıktı. Bahçeyi çeviren çitten kolayca atladı. Eve sokuldu... Evin önündeki ağaçlardan birinin altına, bir karış kadar çukur kazdı. Yılan yumurtalarını çukura yerleştirdi. Üstlerini kaba saba örtüp, oradan hızla uzaklaştı....

Amacı, onu sevgili kardeşinden ayıran beyaz öğretmeni öldürmekti. Bunu doğrudan doğruya yapamadığı için, bu yola başvurmuştu. Yılanlar, yumurtadan çıkıp büyüyecek, bahçeye yuvalanacak ve bahçe işleriyle uğraşmayı çok seven öğretmen hanımı, bir fırsatta sokup öldüreceklerdi...

Bir kaç gün sonra öğretmen, öğleyin okuldan döndü. Bir süre dinlenip bahçeye çıktı. O gün ağaçların diplerini çapalayıp kabartmek istiyordu. İki üç ağacın dibini kabartıp suladı... Birden, ağaçlardan birinin dibinde, kımıl kımıl kımıldaşan, yılan yavrularını gördü. Hepsi de yumurtadan yeni çıkmışlardı. Hemen eve koştu, bir tabak süt getirdi. Yavru yılanları tabağın kenarlarına koydu. Yılanlar önce sütle ilgilenmediler fakat bir süre sonra, süte burunlarını sokup çıkarmaya başladılar. Bir kaç gün geçince öğretmen, onlara süt yetiştiremez oldu. Bu durumdan çok memnundu. Hergün okuldan döner dönmez, ilk işi yılanları beslemek oluyordu...

Böylece bir kaç ay içinde, 8 tane yılan, adamakıllı gelişip büyüdüler... Bütün gün bahçede geziniyorlardı. Öğretmen, ağacın dibine süt kabını koyar koymaz, kıvrıla büküle gelip kabın çevresine toplanıyorlardı....

Öğretmen, yılanların zehirli olduklarını bilmiyordu. Bu nedenle arada bir, birini eline alıyor; onun parmaklarının arasında telaşla kıvrılıp bükülmesini gülümseyerek seyrediyordu. Yılanlar onu tanıyorlardı... Yaşamalarını onun verdiği sütle sürdürdüklerini sezinliyorlardı... Ona iyice alışmışlardı... Öğretmen, onların resimlerini çekip, ülkesindeki yakınlarına yollamıştı. Oradaki dostlarından biri mektubunda, bu tür yılanların zehirli olabileceğini yazıyor, kendini kollamasını öğütlüyordu. Oysa öğretmen, yılanların dostluğuna çok güveniyor, arkadaşına yazdığı mektupta: "Beni ısırmaları için hiç bir sebep yok. Onları besliyorum. Üstelik seviyorum da. Sevgi elektriki gibidir, canlıdan canlıya akar. Onlar sevildiklerini anlıyorlar" diyordu. Kısacası öğretmen, zehirli yılanlarla, ilginç bir sevgi ve dostluk denemesine girişmişti...

Saku'nun beyaz kadından öç alma tutkusu, günden güne azalacağına güçlenip çoğalıyordu. Kurduğu tuzağın başarıya ulaşmaması, öfkesini daha da kamçılıyordu. "Bu beyaz kadın mutlaka ölmeli" diyordu.

Bir gün yine ormana gidip, yılan yumurtalarını araştırmaya başladı. Yumurta dolu bir yuva buldu. Bunlar zehirli yılan yumurtalarıydı. Saku, yanında içi oyuk bir kabak getirmişti... Yumurtaları kabağın içine doldurdu...

Bu kabağı, öğretmenin yatak odasında gözden uzak bir köşeye yerleştirmek istiyordu. Evlerine varınca, kabağı bir köşeye sakladı. O gün Tutumba'dan mektup gelmişti. Annesine:

-Öğretmeni akşam yemeğine çağırsana, hem mektubu bir kez daha okuturuz, hem de bize yaptığı iyiliklere karşılık vermiş oluruz, dedi.

Annesi:

-Ona yedirecek bir şeyimiz yok ki, diye içini çekti. Saku atıldı:

-Üzülme sen. Ben göle gider, balık avlarım. Öğretmen balığı çok seviyor...

Böylece öğretmen, akşam yemeğine Sakula'nın evine geldi...

Yemek, neşe içinde yenildi. Sıra Tutumba'nın mektubunu okumaya gelmişti. Tutumba, oradaki yaşamını anlata anlata bitiremiyordu. Her şeyden çok memnundu. İlerde doktor olmak istiyordu. Öğretmenin gözlerinin içi gülüyordu... İki de bir mektubu kesip, "Aferin ona, aferin" diye keyifleniyordu. Ana babası da sevinçten ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Bu arada Saku, ortadan kayboldu... Öğretmen bir süre daha kaldıktan sonra:

-Ben artık gideyim, diyerek Saku'ların evinden ayrıldı. Saku'nun babası çıra yakıp onu evinin kapısına kadar götürdü...

Ertesi sabah öğretmen, yılanları doyurmak için, erkenden bahçeye çıktı. Süt kabını her zamanki yerine koydu... Fakat 7 yılan vardı. Biri ortalarda yoktu. "Şöyle bir bahçeyi dolaşıp, sekizinci yılanı araştırayım" diye geçirdi. Birden, ilerde çitin dibinde, iki büklüm olmuş Saku'yu gördü. Koşarak yanına gitti... Fakat Saku ölmüştü. Bedeni mosmordu. Yanında, öğretmenin yılanlarından biri vardı. Başı taşla vurularak öldürülmüştü. Saku gece eve girmek isterken, yılan ayağını sokmuştu. O da el çabukluğuyla yılanı öldürmüş sonra oraya kıvrılıp kalmıştı.

Öğretmen, hemen koşup Saku'nun ana babasını çağırdı. Arkadan konu komşu ve kabile başkanı da geldiler... Babası, gözyaşları içinde, oğlunun ölüsünü kucakladı. Bu sırada Saku'nun kollarının arasındaki kabak, yere düşüp parçalandı. İçindeki yılan yumurtaları herkesin gözünün önünde, yere yayıldı kaldı.

Kabile başkanı, diz çöktü, gözlerini yılan yumurtalarına dikerek, düşünceye daldı. Çevresindekiler, hiç ses çıkarmadan, kendisine bakıyorlardı. Birden başkan ayağa kalktı:

-Saku cezasını buldu, diye bağırdı. Ve hızla oradan uzaklaştı. Çevrede bulunanlar da sessizce çekilip gittiler.

Suna, öyküsünün etkisinden kurtulamamıştı:

-Saku cezasını buldu... diye söyleniyordu. Kırmızı serçe gelip burnunu üç kez gagaladı. Sonra pırrr.....uçup gitti..

TENTEN'in MACERALARI

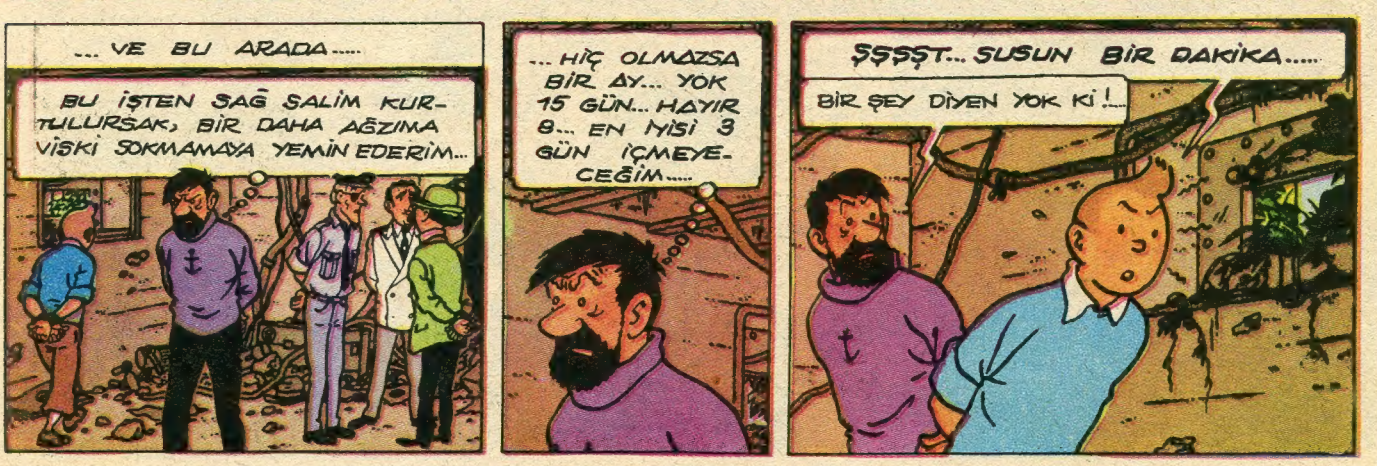

SİDNEY YOLCULUĞU 13

Türkiye'de yayın hakkı Milliyet'e aittir.

DEVAMI VAR.

Büyük buluşlar

RADAR

Radar I I Dünya Savaşı sırasında düşman uçaklarının yaklaştığını önceden öğrenebilmek için geliştirilmiş bir alettir. Radar aleti uçak motorlarının çıkardığı sesin havadaki yansımasını duyar ve kaybeder. Ses dalgalarının ve ışığın hızı saniyede 300 bin kilometredir. Bu bilgiye dayanarak ses dalgalarının radar aletine ne kadar zamanda ulaştığını böylece uçağın radar aletinin bulunduğu yerden ne kadar uzaklıkta olduğunu bulabiliriz.

Radar aletinin ekranında uçak ufak bir ışık noktası olarak görülür. Ekranda devamlı hareket eden bu ışık noktası uçağın gökyüzünün neresinde olduğunu ve hangi yönde gittiğini gösterir.

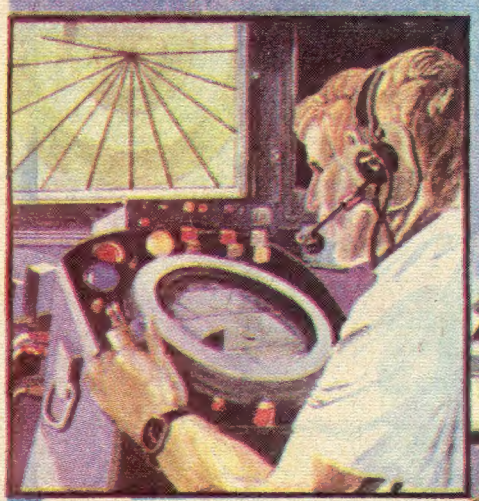

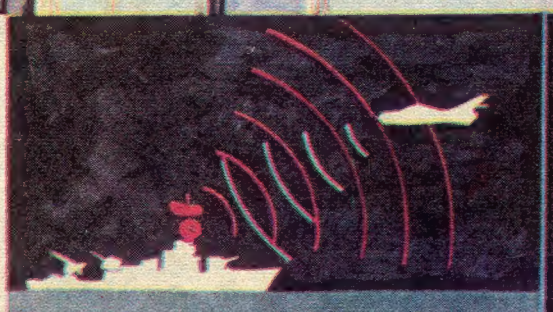

Yandaki resimde geminin radarından yayılan dalgaların uçağa çarpıp yansıdıktan sonra geri dönüşü görülüyor. Böylece gemidekiler kendilerine, doğru yaklaşan bir uçağın varlığından haberdar oluyorlar. Daha sağdaki resimde ise radarın ekranı görülüyor. Ancak radar ekranında uçak resimdeki gibi değil küçük bir ışık noktası olarak görülür.

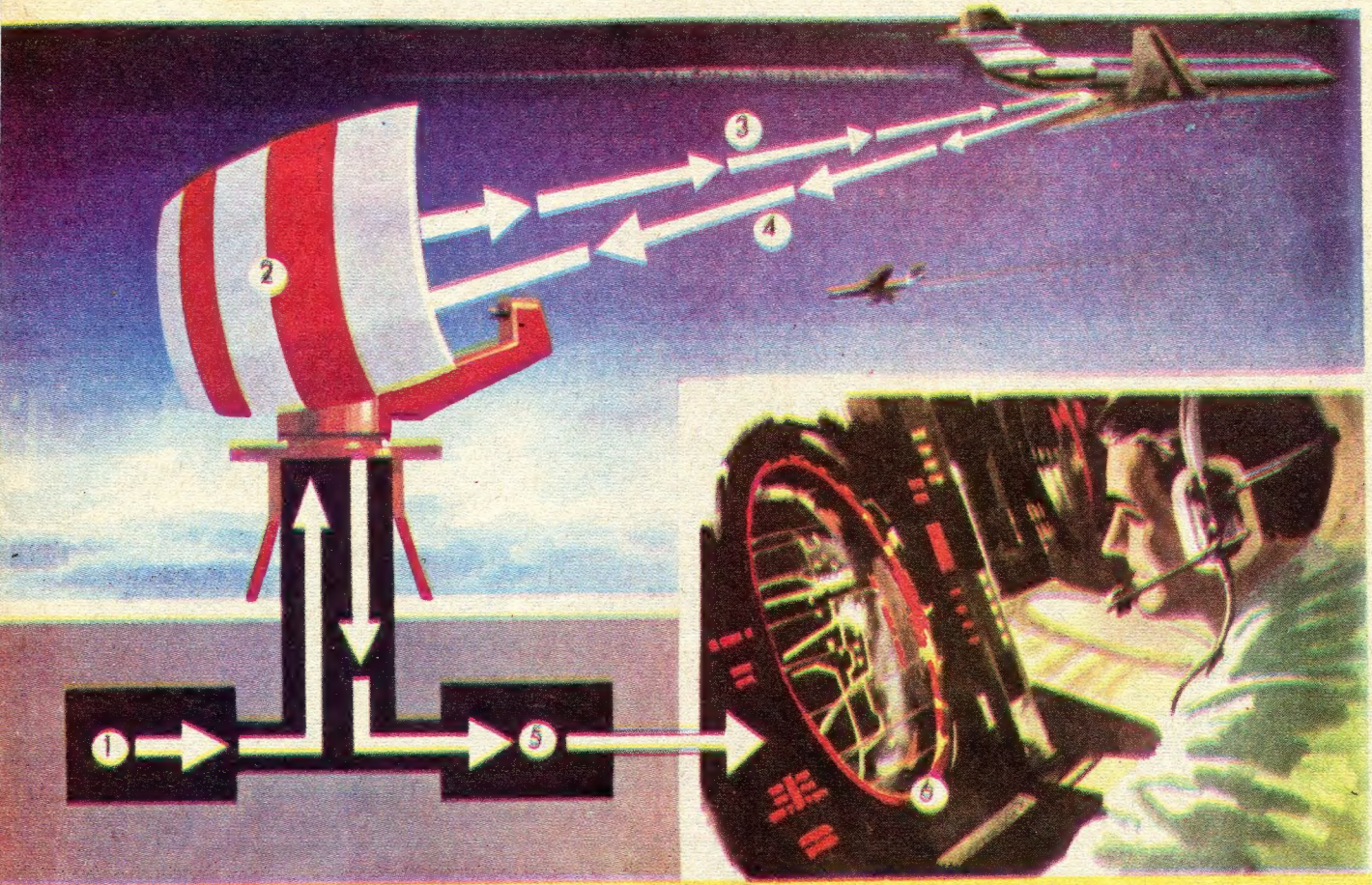

Radar modern dünyada pek çok işte kullanılmaktadır. Hava trafiğinin yoğun olduğu bölgeler bunların başında gelir. Yukardaki şema radarın işleyiş şeklini göstermektedir.

1-Kuvvetli bir gönderici alet ile yüksek frekanslı radyo dalgaları gökyüzüne yöneltilir.

2-Telsiz anteni ile bu dalgalara yön verilir.

3-Dalgalar gökyüzünde bir cisme, ki şemada bu bir uçaktır, çarpana kadar yollarına devam ederler.

4-Dalgalar uçağa çarptıktan sonra geriye doğru yansır ve tekrar telsiz antenine dönerler.

5-Ve görüntüyü sağlamak üzere radar ekranına giderler.

6-Hava trafik kontrol odasında bulunan radar ekranında uçak bir ışık noktası olarak görülür. Yüksek frekanslı radyo dalgaları saniyede bir kaç kez gönderilebildiği ve telsiz anteni kendi çevresinde oldukça hızlı dönebildiği için radar ekranında sürekli görüntü meydana getirmektedir. Bu sayede ekrandaki ışık noktasının hareketleri izlenerek uçağın kalkış mı iniş mi durumunda olduğu veya alana ne kadar yaklaştığı bilinir. Radarcı bazan ekranda bir uçağı birden görür. O zaman havadaki uçaklarla telsizle konuşarak onların hava alanı üzerinde belli bir sıra içinde dolaşarak inişe geçmeyi beklemelerini düzenler.

Radar aletlerinin diğer kullanıldığı yerler ise şöyledir :

A-Uçaklarda fırtına bulutlarını ve kendilerine yaklaşmakta olan diğer uçakları haber veren küçük radarlar bulunur. Pilotlar bu sayede tehlikeli olabilecek bulutların içine girmekten ve görmedikleri bir engele çarpma tehlikesinden kurtulurlar.

B-Gemilerde de radar vardır. Böylece geceleri veya sisli havalarda seyrederlerken bir kayaya çarpmaktan veya kalabalık bir limana girer çıkarken diğer gemilerle çarpışmaktan korunmuş olurlar.

C-Uzay araçlarında da radar vardır. Bunlar da astronotların uzaydaki gök taşlarını veya diğer uzay araçlarını görmelerini sağlar.

D-İlim adamları da sürü halinde göç eden kuşları radarlar sayesinde izlerler. Radarlar kuşların kanat çırpışlarının çıkardığı sesi tespit ederler.

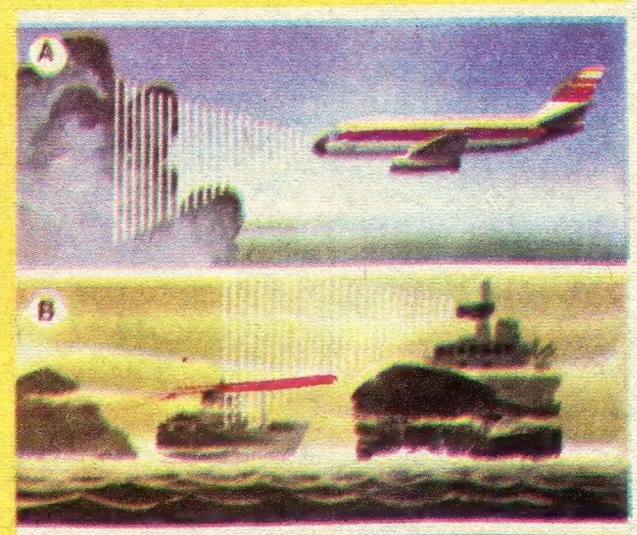

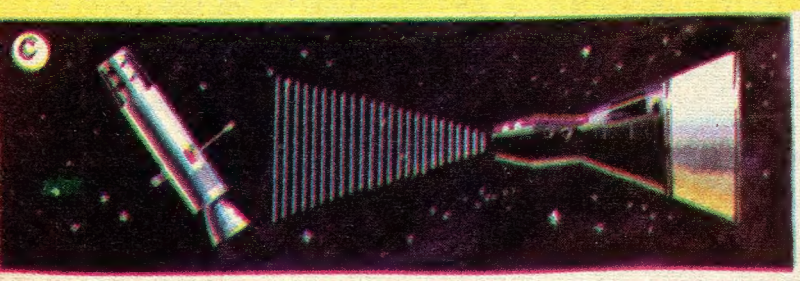

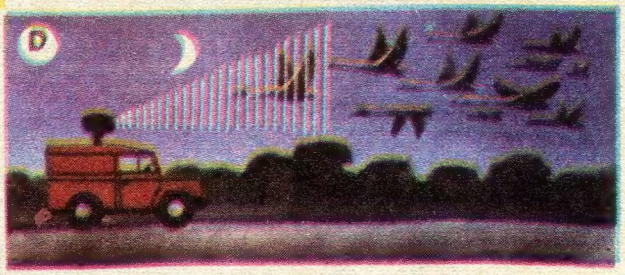

Vatan Kurtaran Bir

İsviçre 1307 yıllarında Avusturya'nın demir pençesinde yönetiliyordu. Altdorf şehri sokaklarında uzun boylu ve koca sakalile iri yarı bir adam halkın sevgi dolu bakışları arasında sessizce dolaşıyordu. Arkadaşları ve halkı tarafından çok sevilen bu adam İsviçre'nin en usta okçusu ve fırtınalı Uri gölünün de en usta kürekçisiydi. Adı Giyom Tell idi. Tell, karısı ve çocukları ile dağlarda yaşar ancak vurduğu geyiklerin derilerini satmak için şehre inerdi.

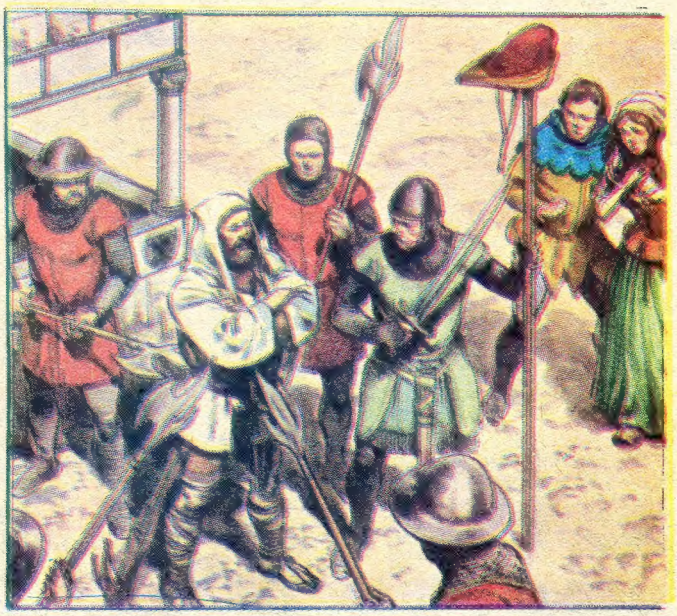

Giyom Tell birgün şehirde dolaşırken Avusturyalı askerler tarafından yakalandı. Etrafını çelik başlıklı ve mızraklı askerler aldı. İleride bir sırık üzerinde bir başlık duruyordu. Askerler avcıya Avusturya Düküne ait olan bu şapkayı neden selamlamadıklarını sordular. Tell askerlere yasa dışı bir şey yapmadığını söyledi. Askerler ise ona şapkayı selamlamamakla Düke hakaret ettiğini söylediler. Şapkayı selamlamayan İsviçreliler için bunun cezası derhal idamdı.

Bu sırada zengin giysileri olan ve sert yüzlü biri kalabalığın yararak onlara yaklaştı. Gelen bir çok İsviçreliyi hapseden bazılarını da ölüme gönderen Avusturya valisi Gessler'di. Gessler askerlere ne oluyor, dedi. Askerlerde ona durumu anlattılar. Bu sırada bir çocuk çemberini yararak Tell'in yanında durdu. Çocuk Tell'in oğluydu...

Gessler yüzünde kurnaz ve hain bir ifadeyle Tell'in şöhretini çok duyduğunu, onun ülkenin en usta nişancısı olduğunu işittiğini söyledi.

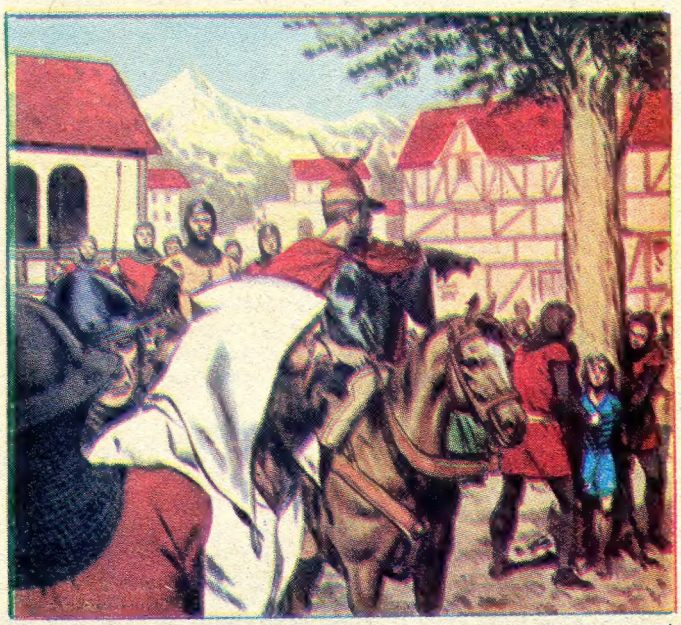

Şimdi bunu ispatlamalıydı. Böylece, belki hayatını da kurtarabilirdi... Gessler askerlerine Tell'in oğlunu karşıdaki ağaca sıkıca bağlamalarını söyledi. Çocuğun başının üzerinde de bir elma yerleştirilecekti... Gessler Tell'den yüz adımlık bir mesafeden oğlunun başı üzerindeki elmayı okla vurmasını istedi, elmayı vuramaz veya oğlunu yaralarsa çocuk da kendisi de hayatlarını kaybedeceklerdi. Tell askerlerin elinden kurtulmak için çırpındıysa da buna imkan bulamadı.

Kahraman: GİYOM TELL

Tell bu yarışmayı kabul edemeyeceğini oğlunun hayatını tehlikeye atamayacağını söylediyse de Gessler bunu yapmaya mecbur olduğunu aksi halde oğlunun derhal öldürüleceğini bildirdi. Bu Tell için yerine getirilmesi çok zor bir işti. Ama başka çaresi yoktu. Elma çocuğun başı üzerine yerleştirildi. Tell de oku atacağı yerde hazırlanmaya başladı. Etrafta kuş uçsa duyulacak kadar belirli bir sessizlik vardı. Tell dikkatle nişan aldı, nefesini tuttu ve oku bıraktı. Ok yınlayarak ağaca saplandı, vurduğu elma ikiye ayrılarak yere düştü. Halk arasında korkunç bir neşe dalgası ve sevinç çığlıkları yükseldi. Gessler Tell'e döndü, sözünü tutacağını, oğlunu serbest bırakacağını söyledi. Tell de öldürülmeyecekti,. Ancak hayatı boyunca Dükün şatosunun zindanında daha pis kalacaktı. Tell ve halkın yapacağı bir şey kalmamıştı, askerler Tell'i kıyıdaki Dükün teknesine doğru sürükleyerek götürdüler. Tell iplerle sıkıca bağlanmış ve teknenin alt tarafına atılmıştı.

Bu sıralarda Uri gölü üzerinde dolaşan kara bulutlarla birlikte şiddetli de bir fırtına başlamıştı, Vali Gessler Tell'in aynı zamanda çok usta bir gemici olduğunu bildiğinden iplerinin çözülmesini ve teknenin yönetiminin kendisine bırakılmasını istedi. Tell dümene geçerek teknevi Dükün şatosunun bulunduğu kıyının karşı kıyısına usta manevralarla yaklaştırmaya başladı. Bu sırada kafasında da kurtulma çareleri düşünüyordu.

Tell, tekne kıyıya yanaştığı sırada dümeni bırakarak kendini kıyıya attı, bir tekme vurarak sandalı uzaklaştırdı. Dümencisiz kalan tekne bir süre sonra karşıdaki kayalara bindirdi. Tell kıyıya ayak basar basmaz, Valinin askerlerini toplayarak kendisini aramaya çıkacağını bildiğinden, Avusturyalıların gelmelerini beklediği yönde pusuya yattı... Kısa bir süre sonra Vali Gessler askerleri ile birlikte göründü. Tell ustalıkla nişan alarak attığı bir okla Valiyi oracıkta öldürdü. Valinin ölüm haberi İsviçrelileri sevince boğmuştu. Birleşerek Tell başkanlığında Avusturyalılarla savaştılar ve onları ülkelerinden kovdular.

GİZLİ AJAN

13

JİM

AZ SONRA, GESTAPO'NUN İKİ ADAMI BİZİM ARKADAŞLARIN BULUNDUKLARI VAGONA GELDİLER.....

LÜTFEN BELGELERİNİZ..

DERHAL, YÜZBAŞIM...

ELEKTRİK FENERİNİN IŞIĞI BİR AN BERGER'İN YÜZÜNÜ AYDINLATTI.....

... BİR ALMAN TRENİNE BİNEN İKİ ADAM CANLA BAŞLA ARANMAKTADIR.....

JİM... O SUBAY YÜZBAŞI BERGER'DİR... BENİ TUTUKLAYAN ADAM... BENİ TANIYACAĞINDAN EMİNİM.....

LÂNET OLSUN... HEMEN BİR ŞEYLER YAPMALIYIZ... DİNLEYİN..

ŞİMDİ TRENİN DURMASINA SEBEP OLACAK BİR GÜRÜLTÜ ÇIKARACAĞIM... SİZ, İLK KAPIYA YAKLAŞIN VE TREN YAVAŞLAYINCA KENDİNİZİ AŞAĞI ATIN... BEN DE HEMEN SİZE YETİŞİRİM.....

JİM, HEMEN PİERROT'UN VERDİĞİ BİR DESTE BANKNOTU ÇIKARIP, VAGONUN ORTASINA ATTI.....

HAY LÂNET OLASI !.... FAKAT PARA BUNLAR !.. PARA !.....

HEEY !... NE OLUYOR !?

BİR ANDA BÜTÜN VAGON KARIŞTI.....

BENİM O, BENİM!..

HAYIR, BIRAK ONU!

KIMILDAMAYIN !... ÇILDIRDINIZ MI ?. BERMEN, HEMEN İMDAT DÜDÜĞÜNÜ ÇEK...

TREN BİRDEN DURDU. İKİ GÖLGE GİZLİCE AŞAĞI İNDİLER.....

SÖYLE!.. NE OLDU?! KİM ATTI O PARALARI?...
BİLMİYORUM, EFENDİM!.. YEMİN EDERİM... SADECE O BANKNOT YAĞMURUNU GÖRDÜM!..

BERGER'İN GERÇEKTEN NE OLDUĞUNU ANLAYABİLMESİ İÇİN BİR KAÇ DAKİKA GEÇTİ.....
PARALARI JİM'İN ATTIĞINDAN EMİNİM... NEVILLE İLE BURADAYDI. TANIDILAR BENİ .....

... VE ETRAFI İYİCE KARIŞTIRIP TRENİ DURDURMAK İÇİN O BANKNOTLARI HAVAYA FIRLATTILAR.....

NE YANA GİTMİŞ OLABİLİRLER?.. MİLLİYETÇİLERİN KAYNAŞTIKLARI BİR BÖLGEDE POLİS KÖPEKLERİ OLMADAN ONLARI TAKİP ETMEK İMKÂNSIZDIR...

GAYRET PROFESÖR... FRANCOİS PATOU'NUN ÇİFTLİĞİ UZAK DEĞİL... ŞAFAKTAN ÖNCE SELAMETE ÇIKARIZ...

BU DEFA SEN KAZANDIN İNGİLİZ ... AMA DAHA BİTMEDİ .....

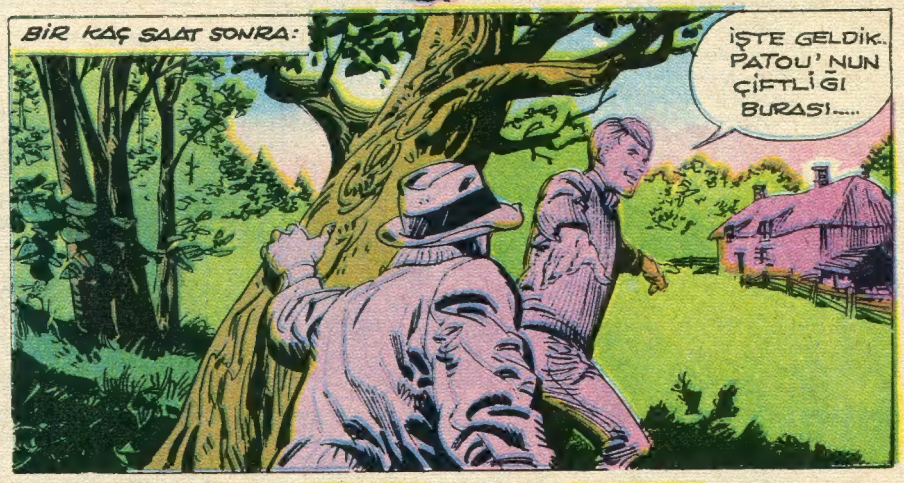
BİR KAÇ SAAT SONRA:
İŞTE GELDİK.. PATOU'NUN ÇİFTLİĞİ BURASI.....

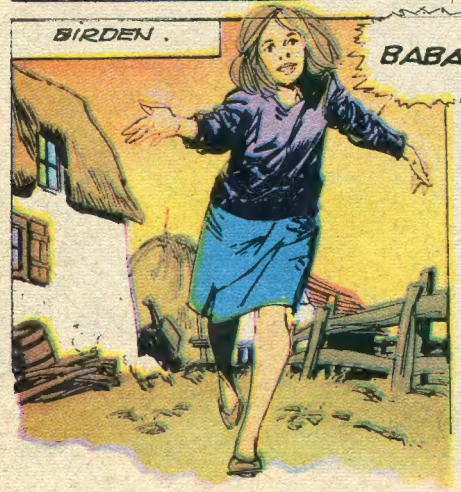
BİRDEN.
BABA!

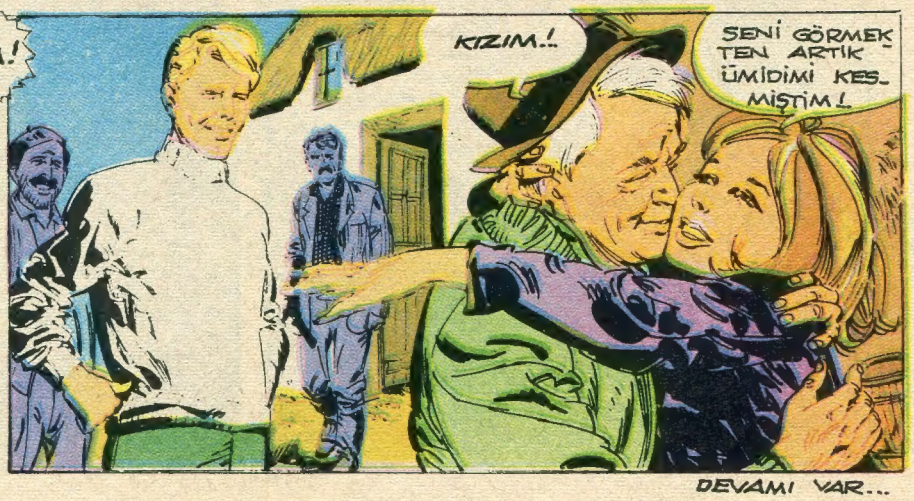
KIZIM.!
SENİ GÖRMEKTEN ARTIK ÜMİDİMİ KESMİŞTİM!

DEVAMI VAR...

ALBAY BUM

Köprü

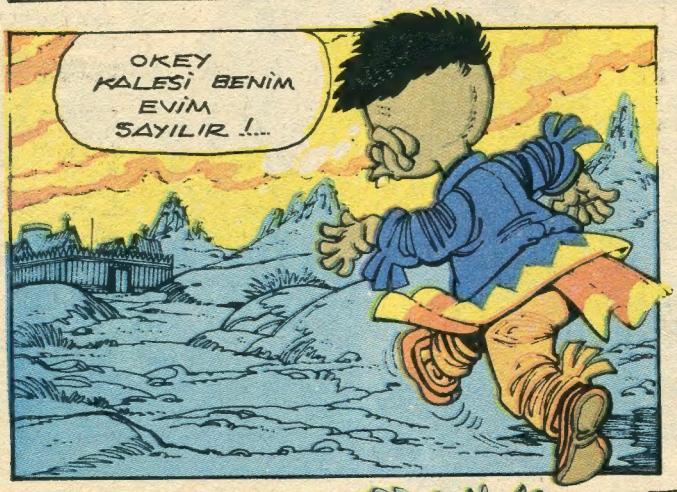

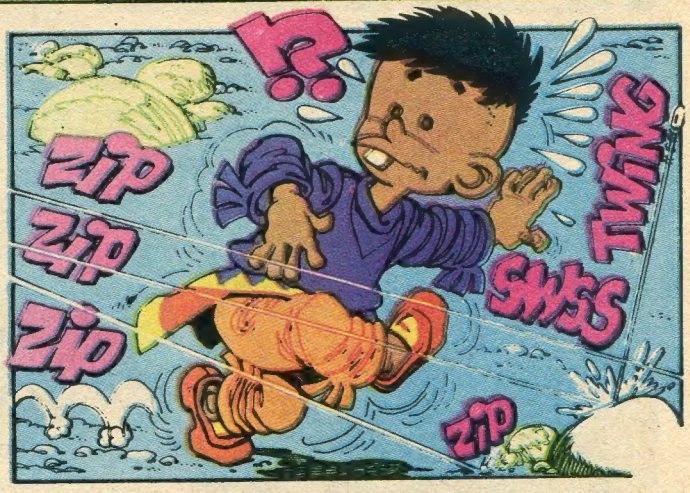

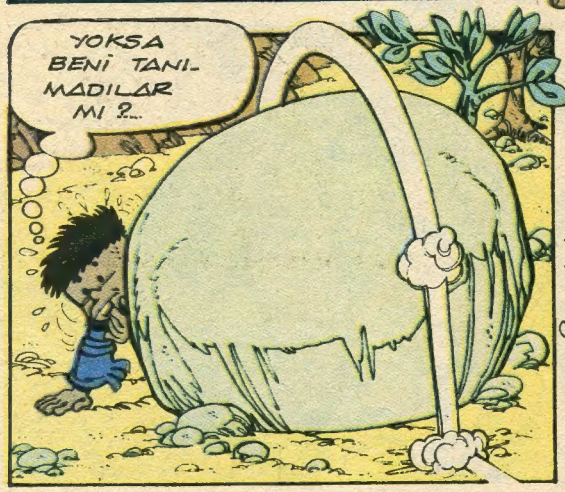

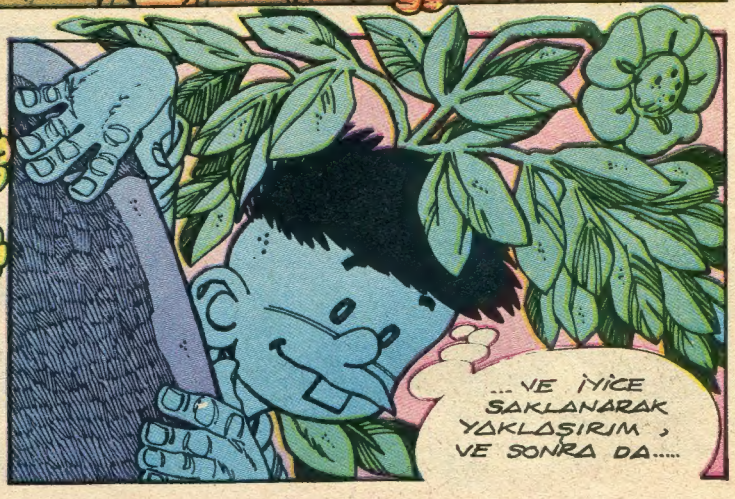

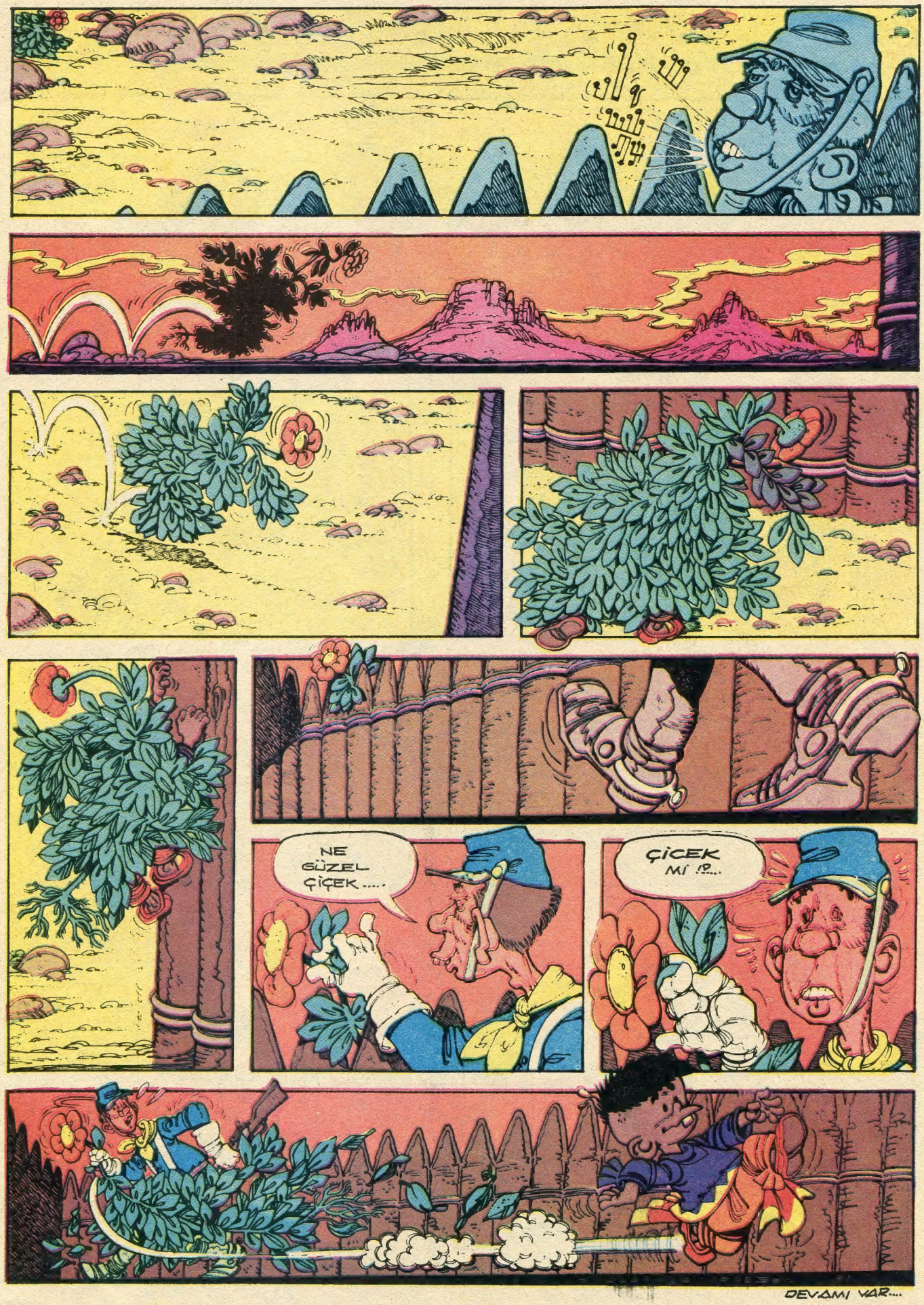
NE GÜZEL ÇİÇEK.....
ÇİÇEK Mİ !?...
DEVAMI VAR....

EĞLENCELİ BULMACALAR

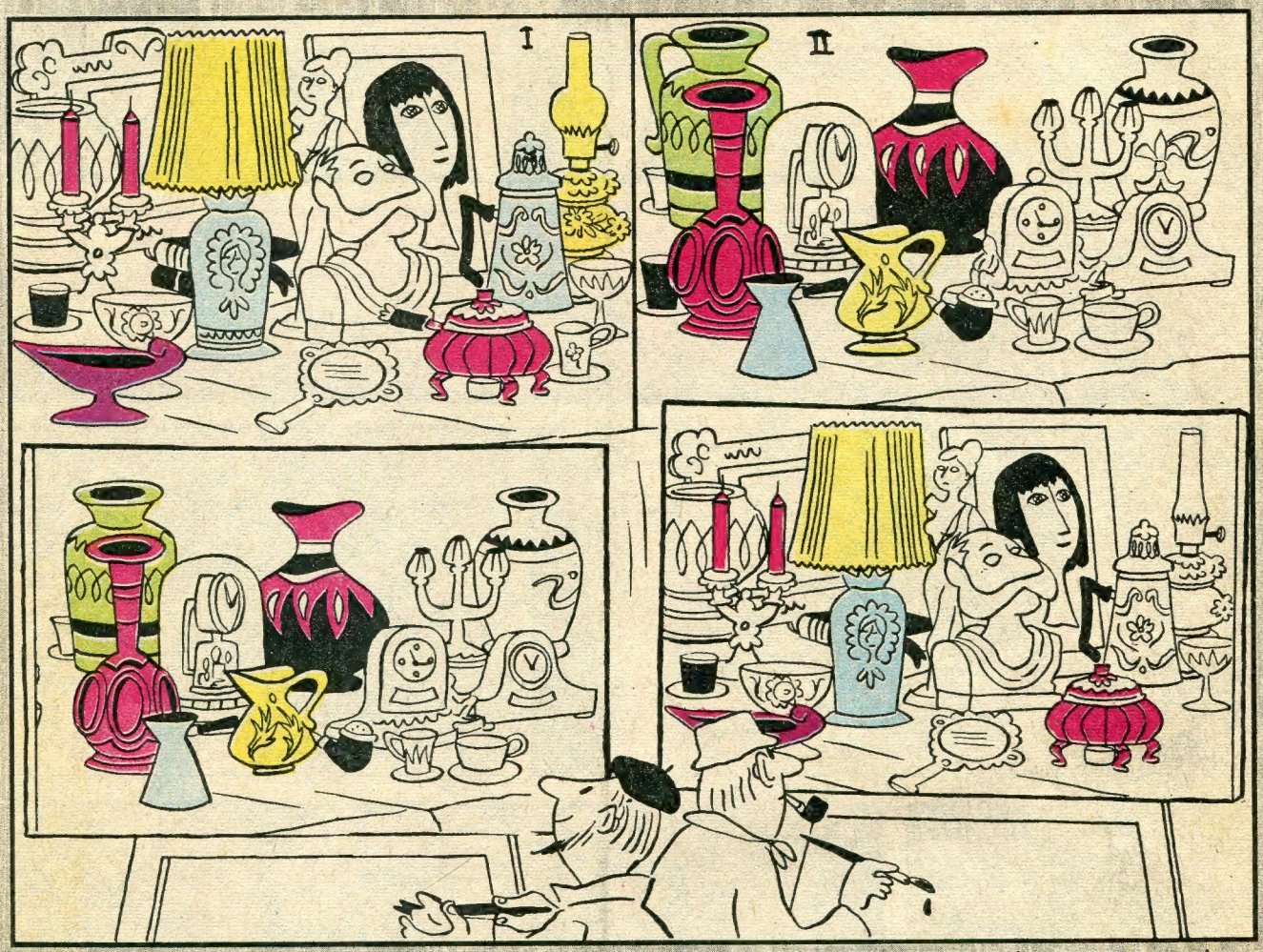

HANGİ RESSAM DAHA AZ UNUTKAN:

SÜRE : 7 DAKİKA

Soldaki bereli ressam II numaralı, sağdaki şapkalı ise I numaralı tabloların aynisini yapmak için iddiaya girişmişler ama her ikisi de unutkanmış. Bakalım en az unutkanlığı hangi ressam yapmış ?

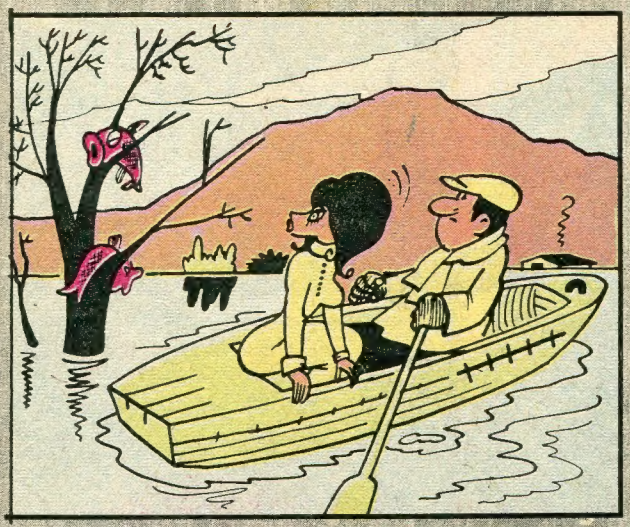

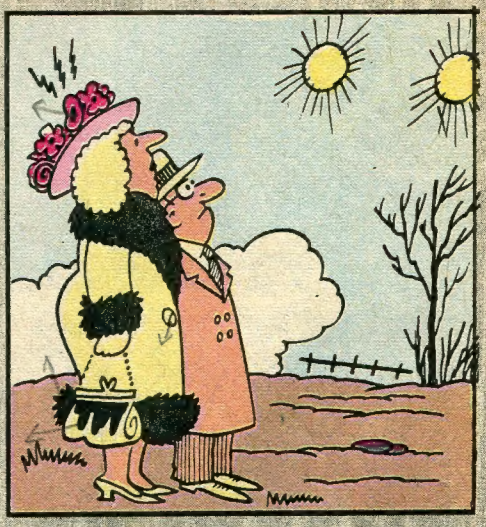

SÜRE : 3 DAKİKA

7 BENZER:

iki resimin 7 ortak kısımı var. Bunları bulunuz.

CEVAPLAR:

DAHA UZ UNUTKAN RESSAM: Soldaki bereli ressam 6 unutkanlıkla iddiayı kazandı. Unuttuğu noktalar : 1-Soldaki bardak, 2-Birinci saatin üzerindeki yuvarlak, 3-Saatin solundaki küçük heykelcik, 4- İkinci saatin üzerindeki şekil, 5-Uzun vazonun kulpu, 6-Sürahinin alt kısmı, Şapkalı ressam ise 7 unutkanlık yaptı : 1Abajurun, arkasındaki ikinci kitabı, 2-Abajurun alt deseni, 3-Gaz lambasının desenlerinden bir kısmı, 4-Abajurun üst solundaki çerçevenin şekli, 5- kahve fincanı, 6-Gaz lambasının şişesi, 7-Şekerliğin sapı. 7 BENZER : 1-Bahçenin ağızı- Kadının şapkasındaki çiçek, 2-Aynı bahçenin gözü - Kadının montosunun düğmesi, 3-Sandaldaki kadının elbiseninin önündeki düğmeler-Şapkalı kadının çantasının sapı, 4-Gölde ağaçların gölgesi- Kadının çantasının üzerindeki şekil, 5-Sandalın kenarındaki şekiller-Bahçenin çiti, 6-Gölün kenarındaki çalılıklar, Kadının çantasının sırasındaki montosunun kürk kısmı, 7-Ağacın yanındaki küçük, dalın sudaki gölgesi-Adamın önündeki çim.